

ДИСКУСИЯТА

Дневник 4

На четвъртия ден от началото на XVIII Международен фестивал на червенокръстките и здравни филми дискуссионният форум традиционно бе открит от проф. Божидар Манов. Още на официалната церемония при представянето на тазгодишните участници, и по-специално на носителката на Голямата награда за кураж на Международния съюз на журналистите (Вашингтон, 2000) Анна Заркова, проф. Манов направи препратка именно към днешната дискусия. Тогавя той подчерта, че „правото трябва да бъде територия на хуманността“. Темата, по която Анна Заркова говори, бе „Злоупотребата с право. Арестанти и затворници съдят държавата“. Актуалността и злободневността на темата съумя да провокира публиката към споделяне на различни гледни точки и предложения.

Втората част на форума премина под знака на мечтите. Журналистът от в. „Труд“ Емил Спахийски сподели своя опит, натрупан от множеството проведени интервюта с успели личности в България. Той откри няколко основни стъпки по пътя към успеха и запозна накратко присъстващите с филма, чийто режисьор и сценарист е – „Икар от Кочериново“. В двоето експозе „Откривателите – цената на мечтите“, той изтъкна, че всяка мечта започва с идея. Това провокира проф. Божидар Манов да доразвие тезата, че „след като една мечта се роди, тя трябва да бъде отгледана и опазена от всички негативни влияния, за да може накрая да бъде осъществена.“

ИЗБРАНО ОТ ДЕНЯ

ИКАР ОТ КОЧЕРИНОВО

България, 2017, 58 мин., документален

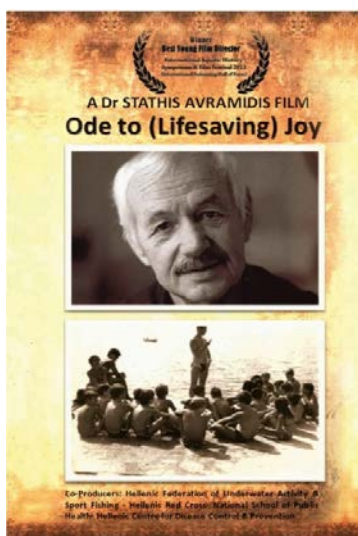
Режисьор и сценарист: Емил Спахийски

Оператор: Кирил Проданов

Музика: Георги Стрезов

Продукция: Контраст филмс, Сонус, Скрининг имоушънс, Андарта студио, с финансовата подкрепа на ИА "Национален филмов център"

Това е разказ за изпълнената с драматични обрати житейска история на един мечтател - Николай Поповски от Кочериново. От дете той мечтае да полети. Без никакво специално образование той изобретява и построява първия български хеликоптер в задния двор на бащината си къща. Амбициите му стават все по-големи, изобретенията - по-смели, но животът се оказва толкова жесток, колкото са големи мечтите му. Каква е цената на една мечта? С какво заплащаш, когато се доближиш до слънцето?

ОДА ЗА РАДОСТТА (ОТ СПАСЯВАНЕТО) / ODE TO (LIFESAVING) JOY

Гърция, 2012, 9'29", документален

Сценарист и режисьор: д-р Статис Аврамидис

Монтаж: Стаматис Триподис

Продукция на Гръцкия Червен кръст, Гръцката федерация за подводна дейност, Националното училище за обществено здраве, Гръцкия център за контрол на болестите и превенция

Филм в чест на Лукас Бистаракис, считан за баща на професионалното водно спасяване в Гърция, най-възрастния действащ гръцки воден спасител.

**С ЧЕРВИЛО ПОД БУРКАТА /
LIPSTICK WAALE SAPNE**

Индия, 2016, 117 мин., игрален

Режисьор: Аланкрита Шривастава

Сценарий: Аланкрита Шривастава

Оператор: Акшай Синг

Музика: Зебуниса Бангаш, Мангеш Дакде

В ролите: Ратна Патак Шах, Конкона Сен

Шарма, Ахана Кумра, Плабита Бортакур

Продукция: Prakash Jha Productions

Първокурсничката **Риана** е принудена да носи

бурка, но веднага, щом влезе в колежа, я смъква, за да остане по скъсани дънки, и си мечтае за лоши момчета и Майли Сайръс. **Лийла** има собствен козметичен салон и е на прага на уреден брак, но има таен любовник, с когото иска да обиколи света. **Ширин** е майка на 3 момчета и носеща бурка домакиня, но тайно поработва като продавачка от врата на врата, при това твърде успешно. Другата ѝ тайна са контрацептивите, защото по традиция правата върху тялото ѝ и върху нея самата са на мъжа ѝ, а според него единствената работа на жената е да ражда. 55-годишната вдовица **леля Уша** тайно чете еротично криминале и преоткрива сексуалността си в телефонни разговори с инструктора си по плуване, представяйки се за младо момиче...

Те са четири индийки от кооперация „Хавай“ в Бопал и искат най-много свободата да бъдат себе си.

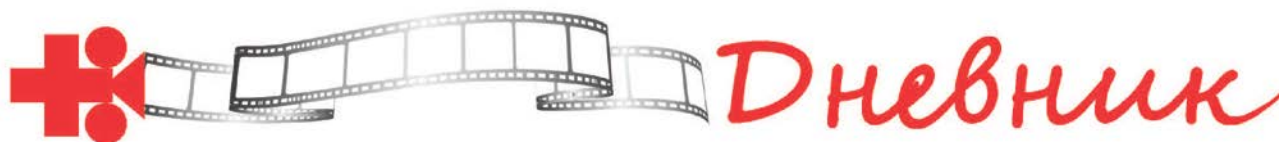
ПРЕДСТАВЯМЕ ВИ

Емил Спахийски

Бихте ли се представили на гостите и зрителите на XVIII Международен фестивал на червенокръстките и здравни филми, 2019?

По професия и призвание съм журналист. Повече от 25 години работя по вестници и списания. В момента съм политически наблюдател във вестник „Труд“, макар най-дълго и тясно да съм свързан с вестник „Сега“. Извън политиката, която ме вълнува и обсебва, съм участвал в много други медийни проекти – бил съм главен редактор на лайфстайл списания като „За мен“, „Егоист“, FHM. Участвал съм като сценарист и редактор в три сезона на „Сървайвър“ и съм бил отговорен редактор на „Африка – звездите сигурно са полудели“.

През последните години съм отдаден на киното – друга моя любов. Бях сценарист на първите два сезона на „Столичани в повече“, съавтор на сценария на филма на Стефан Командарев - „Съдилището“. Тази година направих дебюта си и като режисьор – на документалния филм „Икар от Кочериново“, който ще представим в неделя. Това е накратко за мен.

Девизът на дискуссионните форуми на фестивала е „Агресия-Хуманност-Кино“. Смятате ли, че звучи актуално? Как го тълкувате?

Изключително съм благодарен на професор Божидар Манов, че ме покани преди няколко години да бъда лектор по време на фестивала и оттогава се чувствам част от тази идея. Агресията присъства навсякъде в природата. Хуманността и киното – само при хората. Киното притежава магическата сила да въздейства изключително силно върху аудиторията. Светът вероятно никога няма да се промени в частта си да бъде агресивен. Тектоничните цивилизационни плочи се движат непрекъснато. Това търкане, както и глобалните икономически интереси пораждат не просто агресия, а системно насилие и ние сме свидетели на войни, раждане на диктаторски режими, потискане на свободите и правата. Киното, медиите – чрез тях неспокойните души, ни държат будни. Защото съществува огромна опасност да приемем агресията за нещо нормално, което ако се случи, ще задраска автоматично същината на думата „хуманност“.

Бихте ли подкрепили фестивалната идея и в бъдеще?

Разбира се.

Какво мислите за програмата на Фестивала?

Изключително богата, което дава възможност на хора с всякакви интереси да намерят своето.

Бихме се радвали да споделите имате ли любим филм, любим режисьор?

Позволете ми да направя едно кулинарно сравнение. Съвременното кино за щастие е като вечеря в „супер ол инклузив“ курорт. Добър курорт. Влизаш и искаш да опиташ от всичко. Трудно ми е да кажа любим филм, защото това означава да изключа друг любим филм. Някои съм гледал десетки пъти като „Апокалипсис сега“, „Да разнищим Хари“, „Трафик“, „Сикарио“, „Да разлаем кучетата“. Сещам се за сценаристи, на които се възхищавам – Аарон Соркин („Войната на Чарли Парсън“, „Социална мрежа“), Дейвид Мамет („Острието“, „Да разлаем кучетата“), Стивън Гакхан („Сириана“), Рон Бас („Рейнман“, „В какво се превръщат мечтите“). Едно интервю с Рон Бас, когото срещнах в София, саботира нормалното ми ежедневие, влязох в полудневна законна депресия и кандидатствах драматургия в НАТФИЗ.

На базата на Вашия опит, мислите ли, че от нашия фестивал може да се очаква повече? Какво можем да подобрим?

Бог да пази Илко Раев. Това бих казал. Само ентузиастични хора на идеята и действията могат да възстановят един насилствено погубен фестивал през мътните години на прехода. С повече спонсори, съмишленици, единственият път на фестивала е да върви нагоре. Да се чува повече за него, да издига авторитет и да се върне там, където е бил някога – в А категорията на световните кинофестивали.

Коя е първата асоциация, която изниква в съзнанието Ви, когато чуете Червен кръст?

Ранени и стенещи войници и хора в бели престилки, които изглеждат като ангели – пратеници на доброто, които правят всичко, за да победи животът. Второто нещо – кръводаряването. Третото нещо – огромните палатки със знака на червения кръст или полумесец в бежанските лагери. Като репортер отразявах войната в Косово. Когато бежанската вълна заля долината край граничния пропускателен пункт Блаце, тя цялата беше почерняла от десетки хиляди хора. Един черен влак през час-два спираше и стоварваше нови и нови клетници. И там, в средата имаше две огромни палатки и на бял фон имаше червен кръст. Кръстът на надеждата.

Бихте ли се представили на гостите и зрителите на XVIII Международен фестивал на червенокръстките и здравни филми 2019?

Казвам се Беджай Браун и съм режисьор, журналист, радио и телевизионен водещ, писател и фотограф, който през последните 14 години живее на красивия остров Кипър.

Изключително съм щастлива да бъда част от този прекрасен и важен фестивал, където ще представя последния си документален филм „Животът започва на 90“. За мен беше истинско удоволствие да участвам и преди две години с друг мой филм – „От любов към Бога“.

Аз съм филантроп и човек, който подкрепя равноправието. През 2007 г. основах наградите „Кипърските златни сърца“, които се дават на изключителни деца и възрастни от всички краища на острова, от всички националности и религии. По-голямата част от детството ми премина в Пафос. Работила съм за няколко радио станции и бях водеща на

Сутрешното шоу по Рок ФМ Кипър. През 2008 се присъединих към екипа на най-дълго издавания национален вестник на острова – Surgus Mail, където работя и до днес като журналист и кореспондент. Имам и малка филмова продуцентска компания „In Focus Films“. Обичам филмите, телевизията, театъра, танците, литературата и изкуството. Нещото, което обаче ме вдъхновява и докосва най-много, това са хората и техните истории.

„Животът започва на 90“ е моят втори документален филм. Той е за вдъхновяващия начин, по който 95-годишният ветеран от Втората световна война Рей Уули избира да остарее. Той живее в Кипър и е най-възрастният водолаз в света. Беше толкова невероятен когато го срещнах, че поисках да споделя неговата история с всички.

Девизът на дискуссионните форуми е „Агресия-Хуманност-Кино“. Смятате ли, че звучи актуално днес? Как го тълкувате?

Вярвам, че това мото е много важно и по-актуално от всякога. Всеки ден медиите ни заливат с истории за жестокост, трудности и подтисничество. Понякога това е много обезкуражаващо, но аз вярвам, че голяма част от негативното отношение и страха са предизвикани от неизвестното. Убедена съм, че заедно можем да променим това.

Всеки може да направи нещо, макар и малко, с което да подобри отношенията и връзките между религиите, различните раси, култури и възрасти, за да започне да се затваря тази пропаст между нас и да постигнем по-добро взаимно разбиране. Дори една малка стъпка в тази посока и човечеството ще разцъфне, ще се превърне в нещо, което дори не сме способни да си представим.

Можем да опознаем нашите съседи, които са от различна раса, религия, култура или сексуална ориентация и това ще ни даде възможност да осъзнаем колко общо всъщност имаме помежду си.

Това е валидно за всички страни, важи и за Кипър, който има бурна история и все още е разделен остров. Наскоро имаше огромен бежански поток от хора, търсещи убежище и сигурност. Нашите различия трябва да ни обединяват, а не да ни разединяват. Трябва да започнем да се разбираме един друг, да загърбим предубежденията и заблудите и да се противопоставим на всяко потисничество и несправедливо отношение.

Бихте ли подкрепяли фестивалната идея и в бъдеще?

Със сигурност ще го подкрепям и вярвам, че той е безценен източник на информация за проблемите на хуманността и здравето, както физическото, така и менталното, за културните и филантропски ценности. Той е и важно събитие в календара на европейските филмови фестивали. Това е много повече от филмов фестивал, тъй като в програмата са включени дискусии и кръгли маси по актуални въпроси, а това позволява осъществяването на връзка между различни организации, публиката и хората на киното.

Какво мислите за програмата на Фестивала?

Мисля, че програмата отразява мотото и е много добре обмислена по начин, който да предлага разнообразни, интересни, провокиращи и затрогващи късометражни и пълнометражни филми и дискусии.

С нетърпение очаквам да се срещна с хората, занимаващи се с кино от България и от другите страни, да създам нови и подновя стари приятелства, да участвам в съпътстващите събития и да изгледам възможно най-много филми.

Бихме се радвали да споделите, имате ли любим филм, любим режисьор?

Това е наистина труден въпрос, тъй като харесвам толкова много и различни жанрове – игрални и документални филми, и толкова много хора ме вдъхновяват. Не бих могла да избира само един режисьор, но сред любимите ми са Дейвид Лийн, Джейн Кемпиън, Анахит Газвинизаде, Стенли Кубрик, Фредерико Фелини и Вернер Херцог.

Имам същия проблем и когато става дума за любим филм. Харесвам „Закуска в Тифани“ – гледала съм го десетки пъти, „Белите каски“, „Кръстникът“, „Раздялата“, „Това е Спайнъл Тап“ – кара ме да се смея всеки път, „Всичко за Ева“ и „Гражданинът Кейн“.

На базата на Вашия опит, мислите ли, че от нашия фестивал може да се очаква повече? Какво можем да подобрим?

Фестивалът и организацията са отлични. С времето нещата се развиват и неизбежно се променят, но след последното си участие, не бих променила нищо.

Коя е първата асоциация, която изниква в съзнанието Ви, когато чуете Червен кръст?

Първата ми мисъл е хуманност, смелост, кураж, грижа и защита. Много често Червеният кръст/Червеният полумесец са първи на мястото на събитието по време на бедствия или кризи, защитавайки живота и здравето на пострадалите и опитвайки се да облекчат страданията на хората, запазвайки тяхното достойнство, като в същото време остават неутрални и безпристрастни.

д-р Статис Аврамидис

професионалният ми опит в областта на водните спортове и медиите, са ми дали много. Опазването на общественото здраве за мен е висша цел. Внезапната смърт на моя прекрасен наставник проф. Димитрис Хацихаристос преди няколко години промени живота ми и претърпях душевен катарзис. Успехът, изразен в пари и слава, е изкуствен и няма смисъл. Ето защо преследването на успех при тези условия е един безкраен път, в който хората търсят винаги повече. С голяма страст посвещавам времето си на своята работа, искам да бъда полезен чрез нея. Всичко, свързано с безопасността във водата силно ме интересува във всеки един аспект (публикации, медийни изяви, филми, конференции, преподаване, спорт и т.н.).

Бихте ли се представили на гостите и зрителите на XVIII Международен фестивал на червенокръстките и здравни филми, 2019?

Аз съм д-р Статис Аврамидис. Преподавам приложно водно спасяване в университета в Атина, където работим заедно с Националната здравна организация за превенция на водния травматизъм и също се опитваме да подпомагаме водноспасителната дейност в Гръцкия Червен кръст. Организирам първенства по водно спасяване, конференции и филмови фестивали.

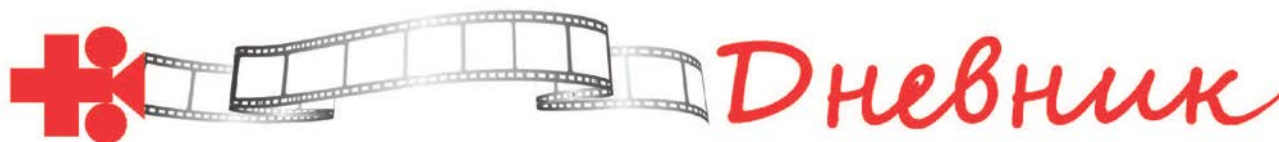
Спортът, висшето ми образование и

Мислите ли, че Международният фестивал на червенокръстките и здравни филми е интересна инициатива? Бихте ли я подкрепяли и в бъдеще?

Не. Не мисля, че Фестивалът е „интересна инициатива“. Това е една от най-изключителните, прекрасни и обещаващи инициативи, на които съм бил свидетел от 1993 г. насам, в десетки страни. Всеки, който се е занимавал с медии и ПР, може да си даде сметка, че зад организацията на този фестивал стои много упорит труд, всеотдайност и страст. Бих бил горд, ако мога да допринеса по всякакъв възможен начин, за да обогатя формата.

Темата на дискусиите е „Агресия-Хуманност-Кино“. Как я тълкувате?

Въпреки, че не разбирам защо терминът „агресия“ присъства, аз със сигурност разбирам, че хуманността се разпространява чрез киното. Изкуството е изключително мощно средство. То може много да помогне на човечеството, но и много да му навреди. Зависи в чии ръце попадне това оръжие. Българският Червен кръст и Медицинският университет - Варна ни правят огромен подарък с изключителната си работа да съживят филмовия фестивал и да го превърнат в път на идеи и идеали, които ще направят нашия свят по-добро място.

Какво мислите за програмата на Фестивала?

Забележително е колко много участници, от толкова много различни места по света са проявили интерес и са дошли тук, за да покажат своите филми. Това е истинско доказателство и признание. Българският Червен кръст и Медицинският университет във Варна запълват огромна празнина с възстановяването на този фестивал. И го правят прекрасно. Ние имаме нужда от това. Сигурен съм, че ако се работи в същия дух, с цялата отдаденост на организаторите, Фестивалът ще расте с всяка следваща година.

Бихме се радвали да споделите, имате ли любим филм, любим режисьор, любими актьори?

Някои от най-любимите ми филми са "Обществото на мъртвите поети", "Смело сърце", "Зелена миля", "Връщане към Студената планина", "Списъкът на Шиндлер", "Ла Промсес де Абе", "Хубава жена", "Нотингхил", "Лъжец, лъжец". Актьори, на които много се възхищавам са Клинт Истууд, Робин Уилямс, Мел Гибсън, Том Ханкс, Джулия Робъртс, Уил Смит, Джим Кери, Деми Мур, Хю Грант, Робърт Редфорд, Ал Пачино. Режисьорите, на които се възхищавам, са Клинт Истууд и Питър Уиър. Този въпрос предизвика спомени в мен. Когато бях ученик в средно училище, бях дълбоко развълнуван от "Обществото на мъртвите поети", този филм ме оформи като личност. По-късно, когато станах преподавател по водни спортове в университета „Лийдс Метрополитън“, един ден скочих на бюрото в аудиторията си и започнах да редя вдъхновяващи цитати на студентите ми, които искрено се вълнуваха и харесваха този начин на преподаване. По това време тренирах водна топка и четях много различни книги. Всички тези занимания в комбинация родиха идеята за написване на сценария на филма, "Намасте". Той разказва историята на един младежки спортен отбор, вдъхновени от техния треньор, по подобен начин, по който учениците бяха вдъхновени от г-н Кийтинг в "Обществото на мъртвите поети". Този сценарий и до днес остава неизпълнената мечта на младостта ми. Но съм Ви много благодарен, че събудихте този спомен.

Коя е първата асоциация, която изниква в съзнанието Ви, когато чуете Червен кръст?

Ще цитирам Илко Раев, който веднъж ми каза: "Ние служим!" Една от грешките на западната цивилизация е, че сме забравили колко зависими сме един от друг. Всички ние трябва да умеем да живеем в хармония с всяко друго живо същество на земята и разбира се в хармония с природата. Не мога да бъда щастлив, ако този срещу е мен нещастен. Има една много хубава история за институция, в която децата нямат ръце. Те са щастливи, защото са намерили начин да се хранят. Всяко дете държи ръба на лъжицата с устата си, хранейки детето от другата страна на масата. Те са намерили начин да „служат“ и да бъдат полезни един на друг. Можем да достигнем най-висшето си аз само ако открием истинската си цел. Известният комик Джим Кери казва: „Какво е това, което можете да дадете на света? От

какво се нуждае той, което Вашият талант може да му даде? Това е всичко, което трябва да разберете." Няма съмнение, че Червеният кръст служи на тази висша цел. За мен е чест да съм част от това голямо семейство, особено след като получих призиванието на Гръцкия Червен кръст за общата ни работа срещу водния травматизъм.

Седемте основни принципа на Червения кръст/Червения полумесец са: хуманност, безпристрастност, неутралност, независимост, доброволност, единство, универсалност. Кой е най-важният според Вас?

Хуманността. Защото тя съдържа най-важното, любов и учение. В моята книга "Близки до смъртта преживявания по време на задушаване" (която е свободно достъпна онлайн) аз пиша за онези, които се връщат от "оня свят" и споделят, че когато животът им е „минавал на лента“, са чули въпроса "Давахте ли любов и учехте ли се?". Никой няма да ни попита дали спасихме света от най-голямата заплаха или дали открихме лекарството, което струва милиони. Ще бъдем попитани дали обичаме другите и дали се опитваме да се учим. Просто и ясно. В крайна сметка, ако искаме да обобщим основното послание на живота на Исус Христос (който е умрял на кръста - символ на Червения кръст), е "любов". Така че аз вярвам, че "хуманността" е най-важна.

АКЦЕНТИ ОТ ДЕНЯ

„СПАСИТЕЛИТЕ“

Днес в рамките на фестивалната програма се състоя изключително вълнуващо събитие с участието на „бащата“ на професионалното водно спасяване в Гърция Лукас Бистаракис и режисьорът д-р Статис Аврамидис. Директорът на Фестивала Илия Раев представи накратко живота и дейността на Лукас Бистаракис и му връчи почетен плакет на Българския Червен кръст за неговия огромен принос в тази област. Доайенът на гръцкото водно спасяване изказа своята признателност за поканата и за наградата и подчерта респектиращите място и роля на варненската червенокръстка организация за намаляването на водния травматизъм и за високия професионализъм и качествената подготовка на водните спасители в България.

Дневник

Д-р Статис Аврамидис, който беше награден с почетен плакет от председателя на Българския Червен кръст акад. Христо Григоров още при откриването на Фестивала, изрази дълбоката си благодарност за приятелската атмосфера и за високата оценка за неговия филм „Ода за радостта (от спасяването)“.

С едноминутно мълчание бе почетена паметта на един от най-опитните и дългогодишни водни спасители във Варна Лавренти Силов, обучил

хиляди хора как да контактуват безопасно с водата. Илия Раев връчи на дъщеря му плакет и книга с историята на Българския Червен кръст, в която е отразена и неговата дейност като ръководител на водното спасяване в БЧК – Варна.

Последва прожекцията на филма за Лукас Бистаракис и филма „Учителят“ на Геновева Донкова, посветен на Лавренти Силов.

За доброто партньорство и сътрудничество между Гръцкия и Българския Червен кръст и за възстановяването на Международния фестивал на червенокръстките и здравни филми домакините получиха почетни купи от гръцките гости.

ЧЕСТИТ РОЖДЕН ДЕН!

С **“Happy birthday!”** и торта с фойерверки доброволците на БМЧК – Варна и всички участници в срещата „Спасителите“ поздравиха от сърце директора на Международния филмов фестивал и председател на варненската червенокръстка организация Илия Раев по случай неговия личен празник. С искрени пожелания за здраве и попътен вятър присъстващите му благодариха за професионализма и възможността да бъдат част от това вдъхновяващо събитие – Фестивала, за възстановяването и организирането, на който Илия Раев има изключителен принос.

ПРЕДСТОЯЩО ЗА 17 ЮНИ

КОНЦЕРТНО СТУДИО НА РАДИО ВАРНА

9:30-12:30 Дискусионен форум „Агресия, хуманност, кино“

Доц. Харалан Александров: „Враговете на хуманизма: Човешката разрушителност и политика на популизъм“

ФЕСТИВАЛЕН И КОНГРЕСЕН ЦЕНТЪР - ЗАЛА „ЕВРОПА“

19:00 Официално закриване

Прожекция на филма „Равен на всички“- България, реж. Атанас Киряков, отличен с **Голямата награда** „Златен кораб“ на 10-ия Международен фестивал на червенокръстките филми, и на филма, отличен с Голямата награда на Фестивала на 18-ото издание

ФЕСТИВАЛЕН И КОНГРЕСЕН ЦЕНТЪР - ЗАЛА 5

16:00 Конкурсна програма здравни филми: „Срещу течението” – филм на Медицински университет – Варна, реж. Ива Мартинова; „Към зората” – Мексико, реж. Хосе Антонио Хименес Ескивел; „Лебеди” – Русия, реж. Галина Адамович

Специални гости: екипът на филма „Срещу течението”

18:00 Панорама: „Реквием за село Кирово”- док. филм на България, реж. Мартина Чачевска, сценарий – Недялко Йорданов

ПЛЕНАРНА ЗАЛА - ОБЩИНА ВАРНА

17:00 Информациона програма: Кратки филми от цял свят

18:00 Панорама: „Руският граф на българите”- док. филм на Русия, реж. Михаил Елкин

19:00 Панорама: „Да пееш в Париж” – игрален филм на Казахстан, Латвия и САЩ, реж. Джеф Весп